

IRENE HANNON

Sterrenbaai

Hij probeert vrede te sluiten met zijn verleden.
Zij strijdt voor een betere toekomst.
Ze hebben niets met elkaar gemeen... of toch wel?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Sterrenbaai

In de Hope-Harborserie verschenen eerder:

Cranberryzomer

Zeerozen

Ankerplaats

Lichtboei

Lavendeldroom

Irene Hannon

Sterrenbaai

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 320 55
ISBN 978 90 297 320 62 (ebook)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten zijn ontleend aan De Nieuwe Bijbelvertaling © 2004

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Starfish Pier*.
© 2020 by Irene Hannon. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn nichtje Catherine Hannon,
nu je je middelbareschooldiploma hebt gehaald.

Ik ben heel trots op de jonge vrouw die je bent geworden.

Waarheen de weg je ook leidt,
hou vast aan je dromen en waarden –
en mogen al je dagen
gevuld zijn met blijdschap en liefde.

1

Misschien was het een vergissing geweest om naar Oregon terug te komen.

Steven Roark slaakte een zucht. Hij begaf zich naar het achterschip van de bijna zeven meter lange vissersboot waarop hij zijn dagen doorbracht en controleerde nauwkeurig het vastgeknoopte touw op de aanlegplaats.

Stevig.

En dat was meer dan hij kon zeggen van zijn plaats in de wereld – of in Hope Harbor.

Hij dook onder de opvouwbare, met dekzeil afgesloten beschutting die klanten een zekere mate van bescherming bood op windiger, koude dagen – zoals deze laatste zaterdag van maart – liet zich in een dekstoel vallen en masseerde zijn voorhoofd.

Vanuit zakelijk standpunt gezien was het een productieve dag geweest. Voor zo vroeg in het voorjaar had er meer regenboogforel dan anders gezeten in de rivier aan de noordkant van het stadje en waren zijn klanten tevreden met hun vangst vertrokken. Een van hen had zelfs een twintigponder aan de haak geslagen.

Op het persoonlijke vlak was de dag echter een volkomen mislukking.

Steven boog zich naar voren, duwde de klink van een opbergruimte omhoog en pakte de envelop die hij gisteren in zijn brievenbus had gevonden. Het adres was geschreven in Cindy's vloeiende, ronde handschrift.

Hij haalde de kaart eruit, las opnieuw het gedrukte gedichtje en liet zijn ogen glijden over de beste wensen die zijn schoonzus erin had geschreven onder de ruwe tekening van een smiley die ongetwijfeld van zijn neefje was.

Zijn broer had niet de moeite genomen om zijn eigen naam te schrijven. Cindy had voor hen beiden de honneurs waargenomen.

Met een knoop in zijn maag schoof Steven de kaart terug in de envelop, kromde zijn rug en plantte zijn ellebogen op zijn knieën.

Wat een verjaardag.

Geen ander gezelschap dan vis, een paar hinderlijke zeemeewen en drie zwijgzame klanten. Geen taart of feestelijk etentje met vrienden of familie. Geen felicitatie van zijn broertje – noch enige vooruitgang in hun relatie.

En als hij na bijna een jaar niets bij Patrick had kunnen bereiken, was er weinig kans dat zijn broer in de toekomst zou bijdraaien tenzij de status quo veranderde.

Steven zuchtte.

Het had twaalf maanden geleden de juiste beslissing geleden om ontslag te nemen uit het leger nadat Cindy's verontrustende brief was gearriveerd in het Midden-Oosten, maar achteraf –

'Hallo? Is er iemand aan boord?'

Steven schoot overeind en tuurde door de ruit.

Een slanke vrouw van in de dertig stond op de kade naast zijn boot, met een map tegen haar borst gedrukt. Een windvlaag blies slierten van haar lange, lichtbruine haar over haar gezicht – ze veegde ze weg en tuurde naar het overdekte gedeelte op het dek.

Gezien het donkere interieur op deze grijze dag – plus de mist die was komen opzetten – kon ze hem waarschijnlijk niet onderscheiden.

Hij kon twee dingen doen.

Hij kon zich in de stoel laten zakken en haar negeren... of zich-

zelf op zijn verjaardag trakteren op een kort gesprek minuten met een aantrekkelijke vrouw.

Geen moeilijke keuze, in het licht van de eenzame avond die voor hem opdoemde – mits ze niet voor iets zakelijks kwam.

Hij legde de kaart neer, duwde het dekzeil voor de opening opzij en verscheen op het achterschip.

De vrouw klemde de map dicht tegen zich aan en bekeek hem achterdochtig.

Begrijpelijk, gezien zijn verformfaaide staat na een hele dag op het water en de grove stoppels die zijn kaak bijna donker maakten.

‘Kan ik u helpen?’ Hij zag aan haar houding dat ze klaar was om op de vlucht te slaan en bleef staan waar hij stond.

‘Steven Roark?’

‘Correct.’

‘Mijn naam is Holly Miller. Kan ik u een paar minuten spreken?’

‘Hangt ervan af.’

Ze fronste licht. ‘Waarvan af?’

‘Van de reden van uw bezoek. Ik ben niet in de stemming voor verkooppraatjes.’

‘Ik verkoop niets.’

‘Dan kunnen we praten.’ Zolang als ze wilde, hij had toch niets spannends te doen.

Wat sneu dat het hoogtepunt van zijn verjaardag het bezoek was van een zenuwachtige vrouw die eruitzag alsof ze niet kon wachten om te ontsnappen.

Maar beter dan thuiskomen in een leeg appartement.

‘Eh...’ Haar blik gleed over de jachthaven. ‘Kunnen we ergens zitten? Zoals bijvoorbeeld... daar?’ Ze wees naar de halve-maanvormige Dock Drive, waar banken en plantenbakken waren geplaatst langs het pad boven aan de helling van opgestapelde rotsblokken dat naar het water leidde.

‘Ik moet hier eerst nog een paar klusjes afmaken voordat ik weg kan. Komt u niet aan boord?’

Ze liet een dubieuze blik over het vaartuig glijden. ‘Ik heb niet zulke zeebenen.’

‘Er is niet veel beweging in de jachthaven.’ Met uitgestoken hand kwam hij naar haar toe, terwijl hij zijn gebruikelijke dominante houding wat temperde. Aan haar starre houding te zien kon een al te voortvarend optreden haar afschrikken. ‘Het schip is makkelijk te betreden en we kunnen daar gaan zitten.’ Hij wees naar de onbeschutte banken langs de rand van het achterschip.

Het zou in de verplaatsbare beschutting die hij voor de reis van vandaag had opgetrokken warmer en minder winderig zijn, maar ondanks de ramen was het veiliger om in de open lucht te blijven. Waarom risico nemen, met al die aantijgingen van wangedrag die je tegenwoordig hoorde?

‘Oké.’ Ze slikte... pakte zijn hand... en zette een voet op de boeg.

Het vaartuig deinde bijna onmerkbaar toen ze haar gewicht verplaatste en ze hapte naar adem. Verstevigde haar greep.

‘Het gaat goed. Ik heb u vast. Stap maar op.’

Ze volgde zijn instructies met uitgesproken onhandige bewegingen en zodra haar voeten op het dek stonden, tastte ze naar de bank en liet zich er met haar benen wijd onbeholpen op neervallen.

Hoe knap zijn bezoekster ook was, ze had kennelijk niet vooraan gestaan toen de bevalligheid werd uitgedeeld.

De roze gloed die over haar wangen kroop, liet doorschemeren dat ze dat wist.

Hij ging een eind van haar af zitten op het achterschip. ‘Het woord is aan u... of het dek.’ Hij trok een mondhoek op. Holly Miller leek zo verkrampd als de zwarte tulbandslakken die aan de rotsen kleefden op de stranden van Oregon. Misschien zou een grapje haar helpen ontspannen.

Niet dus.

Haar mond bleef strak toen ze de map op schoot legde, een pluisje van haar spijkerbroek plukte en haar windjack zo hoog mogelijk dicht ritste. ‘Bent u bekend met de vrijwilligersorganisatie Helpende Handen hier in de stad?’

‘Ja.’

‘Ik zit in een commissie die een veilingdiner organiseert om geld in te zamelen voor een nieuw pro-life initiatief. Iedereen die erbij betrokken is, probeert veilingstukken te verzamelen. Dominee Baker van Grace Christian noemde u als mogelijke donateur. Daarom ben ik hier.’

Steven smoorde een kreun.

Hij had zich door Cindy onder druk laten zetten om te helpen bij de kerstvoedselactie in een kerk waar hij niet eens lid van was en zich daarna door haar laten meesleuren om voorgesteld te worden aan de dominee. Dit kreeg hij nu als dank.

Het bewijs van het oude adagium dat geen goede daad onbestraft bleef.

En wat erger was, waarom moest het van alle goede doelen waarvoor zijn bezoekster kwam nu juist dit zijn?

Toen de stilte bleef duren, schraapte ze haar keel. ‘Ik eh... hoopte eigenlijk dat u wilt overwegen een vistrip voor twee – of vier, als het kan – te doneren. Alle mensen die we benaderd hebben, zijn heel vrijgevig geweest. Ik sprak vanochtend met de eigenaar van B&B Seabird Inn en hij bood een romantisch weekend aan.’

Als ze hoopte hem over te halen door op zijn schuldgevoel te werken, dan ging het niet lukken. ‘Waar wordt het geld dat u ophaalt voor gebruikt?’ Hij kon het wel raden, maar met die vraag won hij een paar tellen om uit te vogelen hoe hij kon weigeren zonder harteloos over te komen.

Ze opende de map op haar schoot, haalde er een vel papier uit en stak het hem toe. ‘Hierin wordt het gedetailleerd uiteengezet,

maar het komt erop neer dat we een fonds gaan oprichten om inspanningen te steunen die het leven in al zijn fases beschermen. Bijvoorbeeld financiële hulp aan alternatieven voor abortus – zoals de kosten betalen voor vrouwen die hun baby willen voldragen en hen in contact brengen met adoptiebureaus. Misschien gaan we ons ook bemoeien met kwesties als de doodstraf.’

Hij kneep zijn ogen samen. ‘Wat is er tegen de doodstraf?’

Ze keek hem recht aan. ‘Doden is doden.’

‘Een schuldige ter dood brengen wordt ook wel gerechtigheid genoemd. En het weerhoudt iemand ervan meer onschuldige levens te nemen.’

‘Een levenslange gevangenisstraf ook.’

‘Op de hoge kosten van belastingbetalers.’

‘Hoe stel je de prijs vast van een leven?’

‘Dat zijn praktische overwegingen.’

‘Ook ethische.’

Hij weerstond de verleiding om het debat voort te zetten en bekeek het vel dat ze hem overhandigd had. Dit was geen onderwerp waarover ze het eens zouden worden, dus waarom erover kibbelen op zijn verjaardag... of waarom een ontmoeting verlengen die de verkeerde kant op ging? De dag was al deprimerend genoeg.

‘Ik zal erover nadenken.’ Hij vouwde het vel tot een klein vierkant, stopte het in de zak van zijn jas en stond op.

Ze knipperde even met haar ogen toen ze zo abrupt werd weggestuurd, maar na een korte aarzeling stond ze ook op.

En verloor bijna haar evenwicht.

Alweer.

Hij nam haar arm in een ferme greep. ‘Rustig aan.’

‘Sorry. Ik ben door en door een landrot.’ Ze schonk hem een beverig lachje.

Dat kon waar zijn, maar het was geen verklaring voor haar evenwichtsproblemen.

Dezelfde die Patrick nu en dan had.

Maar deze vrouw, met haar heldere hazelnootbruine ogen, leek hem niet het type dat met dezelfde problemen te kampen had als zijn broer.

Maar uiterlijk kon misleidend zijn. Daarom moest je de feiten onderzoeken en daarna beslissen met gebruikmaking van het bewijs dat je boven tafel had gehaald... en altijd het grotere geheel in gedachten houden.

Zo had hij althans een deel van zijn keuzes in het verleden gerechtvaardigd.

Toen Holly zich lostrok uit zijn greep en zich opmaakte om van boord te gaan, gooide hij het over een andere boeg. 'Laat mij maar eerst gaan.'

Zonder antwoord af te wachten, sprong hij op de kade en stak een hand uit.

Nadat ze een onderdeel van een seconde gearzeld had, pakte ze zijn hand en klom op de bank. Zwaaide heen en weer. Stond weer recht nadat hij zijn greep verstevigde.

'Nog één stap.' Steven trok zachtjes en ze hees zich op.

Hij bleef haar stevig vasthouden tot ze naast hem op de kade stond en haar vingers los wurmde.

Hoewel ze nog steeds niet stevig op haar benen leek te staan, liet hij haar los – maar bleef in de buurt.

Ze drukte de map weer tegen haar borst. 'Bedankt voor uw tijd. Als u besluit te doneren, kunt u Helpende Handen bellen via het nummer op het papier dat ik u heb gegeven.'

'Zou ik u ook kunnen bellen?'

Hij fronste zodra hij het eruit had geflapt. Waar kwam *dat* ineens vandaan? Waarom zou hij verder contact willen hebben met een vrouw die hard weg zou lopen als ze zijn geschiedenis kende?

Haar opgetrokken wenkbrauwen wezen erop dat ze net zo ver-

baasd was door de vraag als hij. 'Ik eh... kan u mijn telefoonnummer en e-mailadres wel geven.'

Nu kon hij niet meer terug.

Hij pakte zijn telefoon. 'Ik ben er klaar voor.'

Ze noemde het nummer, hij typte het in en sloeg het eerder professioneel dan persoonlijk klinkende mailadres op. 'Werkt u voor het schooldistrict?'

'Ja.'

Meer liet ze niet los.

Prima. Hij was een vreemde en het was verstandig van haar om voorzichtig te zijn.

Maar hij vormde geen bedreiging voor haar.

Noch was er veel kans dat ze ooit nog iets van hem zou horen. Hoezeer hij ook bereid was liefdadigheid te steunen, dit speciale goede doel paste niet bij zijn geschiedenis.

Hij wees naar Dockside Drive. 'Ik loop even met u mee naar vaste grond.'

'Nee.' Ze week opzij, een zwakke, prettige bloemengeur achterlatend. 'Ik heb u al te lang van uw werk gehouden.'

'Dat vind ik niet erg.'

'Dank u, maar ik red me wel in mijn eentje.' Ze stak haar kin in de lucht. 'Ik mag dan niet volkomen in balans zijn, maar ik ben wel volkomen in staat om voor mezelf te zorgen. Gaat u gerust verder met wat u aan het doen was op uw boot.'

Daarop draaide ze zich om en zwalkte over de kade naar Dockside Drive.

Steven sloeg zijn armen over elkaar en hield zich in om niet achter haar aan te gaan voor het geval ze zou vallen. De dame had duidelijk gemaakt dat ze geen arm wilde ter ondersteuning.

Het enige wat ze wilde, was een donatie.

Jammer dat hij haar niet van dienst kon zijn.

Na alles wat hij had gedaan, zou God hem misschien vellen

met een bliksemschicht als hij probeerde bij te dragen aan een pro-life doel.

Niet vallen! Niet vallen! Niet vallen!

Holly concentreerde zich erop de ene voet voor de andere te zetten en liep over de houten planken.

Lopen op stevige oppervlakken vormde weinig problemen, maar een licht golvende ondergrond kon gevaarlijk zijn.

Ondanks alle keren dat ze in haar leven gevallen was, zou het om de een of andere reden een ultieme vernedering zijn om onderuit te gaan terwijl Steven Roark toekeek.

Nog een paar meter, Holly, en je bent weer op vaste grond. Je kunt het.

Ze concentreerde zich op haar bestemming en herademde toen de zolen van haar schoenen in contact kwamen met het betonnen pad.

Hier vandaan was het niet moeilijk om bij haar auto te komen.

Ze zette de pas erin en fronste toen ze plotseling aandrang voelde om over haar schouder te kijken en een laatste glimp op te vangen van de visser. Wat had dat te betekenen? Waarom zou ze Steven Roark weer willen zien?

Hij had tenslotte niet bepaald zijn uiterste best gedaan om charmant te zijn. Goed, hij had fatsoenlijke manieren – maar hij had ronduit ruzieachtig gedaan tijdens hun korte uitwisseling over de doodstraf.

Maar dat was voor veel mensen een heikel onderwerp – en beide kanten hadden overtuigende argumenten.

Maar hij had een abrupt einde aan hun gesprek gemaakt, dus kennelijk stond hij niet open voor een voortzetting van het debat. Hij had haar niet sneller van zijn boot kunnen werken.

Geen wonder dat ze zenuwachtig was – en onzeker.

Daar kwam nog bij dat Steven Roark totaal anders was dan ze had verwacht. Er was geen enkele gelijkenis tussen de gesloten man en zijn amicale neefje van zes. Hij leek ook niet – noch uiterlijk, noch in optreden – op de blonde, rustige vader die laatst met zijn vrouw naar het oudergesprek voor kinderen in de eerste klas was gekomen.

Maar de verleiding om over haar schouder te kijken bleef.

Holly omzeilde twee zeemeeuwen die haar midden op het pad brutaal aanstaarden en geen centimeter opzij gingen.

Er kon maar één verklaring voor haar reactie zijn.

Afgezien van de bruuske manier waarop hij haar had weggestuurd, straalde de man aantrekkingskracht uit – en er was nooit iemand met zo'n indrukwekkende persoonlijkheid haar leven binnengedrongen. Zeker niet iemand met een lang, gespierd lichaam, sterke kaak, verwaaid bruin haar en doordringende kastanjebruine ogen.

Hij was het type dat vrouwen aantrok die lange, donkere en gevaarlijke mannen aantrekkelijk vonden.

Maar die beschrijving was niet van toepassing op haar. Steven Roark was het tegengestelde van de romantische held in haar dromen. Hij had niets wat haar zenuwuiteinden aan het trillen zou moeten brengen.

En toch gebeurde dat.

Kon je nagaan.

Toen ze overvallen werd door een nieuwe, sterke verleiding om om te kijken, blies ze verontwaardigd haar adem uit.

Genoeg.

Ze was naar zijn boot gegaan om te vragen of hij wilde doneren. Punt. De volgende stap – als er een volgende kwam – was aan hem.

Ze bleef strak voor zich uit kijken en liep door naar haar auto – tot het afleidende aroma van gegrilde vis haar neusgaten kriebelde.

Het water liep haar in de mond en ze keek uit over het parkje aan de waterkant dat reikte tot aan de rivier aan de verste kant van Dockside Drive. Het loket van de tacotruck die permanent op de kade stond was open en Charley Lopez leunde op de toonbank, diep in gesprek met een klant.

Ze aarzelde.

Het was vroeg voor avondeten... maar na die verontrustende ontmoeting met Steven Roark zouden Charleys smakelijke taco's misschien kalmerend werken.

En ze zou vanavond niet hoeven koken.

Verkocht.

Ze veranderde van koers en naderde het loket waarboven de naam van de eigenaar in kleurige letters was geschilderd tegen een witte achtergrond.

Toen ze dichterbij kwam, pakte de klant zijn bestelling op, stak een hand op naar Charley ten afscheid en wandelde weg.

'Aha. Daar hebben we mijn favoriete juf.' Charleys lippen krulden op toen ze naderde, rimpeltjes waaierden uit in zijn ooghoeken.

'Dat zeg je vast tegen alle juffen.' Ze lachte terug tegen de man met de verweerde, lichtbruine huid die een pet droeg op zijn lange, grijze paardenstaart.

Vreemd hoe makkelijk het was om met Charley te kletsen, ondanks de kinderlijke verlegenheid die ze nooit van zich af had kunnen schudden.

'Ik heb vele favorieten – allemaal om een andere reden.'

'Uitgekookt antwoord.'

'Maar oprecht.' Hij grijnsde tegen haar. 'Kwam je langs om gedag te zeggen, of heb je trek in taco's?'

'Taco's. Ik ving het aroma op toen ik terugliep van de kade en kon het niet weerstaan.'

'Mijn beste reclame. En mondelinge overlevering.' Hij haalde

twee filets uit een koeler en legde die op de grill. ‘Wat had je te doen op de kade?’

Ze gaf hem een korte samenvatting van haar bezoek. ‘Maar ik vrees dat mijn verkoopvaardigheid niet zo gepolijst is als de jouwe. Hij heeft geen donatie beloofd.’

‘Misschien wil hij erover nadenken hoe hij het beste kan bijdragen.’ Charley gooide een handvol gesneden uien en rode paprika op het rooster en begon een gerookte jalapeñopeper fijn te hakken.

‘Ik denk het niet. Ik kreeg de indruk dat hij niet open stond voor het doel.’

‘Is dat zo?’ Hij was klaar met de peper. ‘Dat verrast me. Hij lijkt een aardige kerel.’

‘Ken je hem?’ Holly hield haar toon neutraal. Hoewel ze nieuwsgierig was naar de visser, wilde dat niet zeggen dat iedereen moest weten dat ze nieuwsgierig was.

‘Jij niet?’

‘Nee. Moet dat?’

‘Misschien niet. Ik heb het idee dat Steven erg op zichzelf is.’ Charley haalde een limoen uit de koeler en begon hem in partjes te snijden. ‘Ik zie jou ook niet vaak.’

‘Dat heeft niets te maken met de kwaliteit van jouw taco’s, geloof me. Ik heb het druk gehad met mijn nieuwe baan en met wennen. De kerk is de enige plek waar ik nog mensen zie.’

Droevig, maar waar.

Sinds haar verhuizing vanuit Eugene in januari had ze met succes haar onafhankelijkheid gedemonstreerd, maar tot nu toe was er nog niets terechtgekomen van haar voornemen om haar sociale leven vorm te geven.

‘Ik neem aan dat Steven het ook druk heeft. Dat kan een van de redenen zijn dat hij zich op de achtergrond houdt. Maar dat doen mensen natuurlijk ook als ze veel aan hun hoofd hebben...

of als ze onzeker zijn.’ Hij nam haar kort van top tot teen op en concentreerde zich weer op de taco’s.

Ze keek met samengeknepen ogen naar zijn rug. Was het laatste deel van die opmerking voor *haar* bedoeld?

Nee.

Wat een bespottelijke gedachte.

Zij en Charley kenden elkaar slechts oppervlakkig. Hij wist niets van haar verleden.

Bovendien groeide haar zelfvertrouwen met de dag.

‘Waarom denk je dat hij veel aan zijn hoofd heeft?’ Ze vestigde de aandacht maar liever op hem.

Charley legde drie maistortilla’s op de grill en strooide zijn speciale kruidenmengsel op de vis en groenten. ‘Noem het intuïtie. In elk geval verwacht ik dat hij wel een paar vrienden zou kunnen gebruiken. Denk je ook niet, Floyd?’ zei hij over zijn schouder.

Holly draaide zich met een ruk om. Het was tamelijk druk aan de andere kant van Dockside Drive, een straat met winkelpuien met kleurige luifels en plantenbakken die wachtten om gevuld te worden met lentebloemen. Maar er stond niemand dicht bij haar. Wie bedoelde Charley?

Bij haar voeten klonk een luid gekrijs op en ze deinsde geschrokken achteruit.

Nog geen meter van haar af stonden twee zeemeeuwen. Eéntje bekeek haar onderzoekend en zijn metgezel maakte een kakelend geluid dat op een lach leek.

Charley boog zich uit het loket. ‘Ha, Gladys. Ik wist niet dat jij er ook was.’

Holly slaakte een zucht van verlichting en haar schrik maakte plaats voor een lach. ‘Ken je die zeemeeuwen?’ Hij bevestigde de reputatie die hij in het dorp had als excentrieke kunstenaar en tacobakker.

‘We zijn oude vrienden. Toch, jongens?’

Gladys kakelde nog een keer en Charley gniffelde terwijl hij zich oprichtte en haar taco’s in elkaar begon te zetten.

‘Je hebt ongewone vrienden.’ Holly haalde haar portemonnee tevoorschijn en hield een oogje op het tweetal dat een beetje te dichtbij stond naar haar zin.

Net als het paar op de stoep dat geweigerd had opzij te gaan toen ze wegliep van de kade.

Was het mogelijk dat ze haar hierheen gevolgd waren en –

Ze rolde met haar ogen, haar fantasie ging met haar op de loop.

Alsof zeemeeuwen een agenda hadden.

‘Vrienden komen voor in alle soorten en maten, en uit heel verschillende achtergronden.’ Charley begon de taco’s te verpakken in wit papier. ‘Heel veel mensen schrijven potentiële vrienden af als ze op het eerste gezicht te verschillend lijken. De truc is om nog een keer te kijken – en dan in hun hart en niet alleen in hun gezicht.’

Holly telde haar geld uit. ‘Dat klinkt redelijk in theorie.’

‘Werkt in de praktijk ook. Nietwaar, Floyd?’

Als antwoord stegen de zeemeeuwen met een krijs en vleugelgeklapper op en vlogen weg in de richting van Stevens boot.

Of waarschijnlijk de haven in het algemeen; de makkelijkste bron van eten, dankzij de vaartuigen die voor anker lagen in de beschutte wateren tussen de twee eilanden aan de rechterkant en de golfbreker links.

Maar ze stopten en bleven cirkelen in de buurt van zijn boot.

Merkwaardig.

Aan zijn bedachtzame gezichtsuitdrukking te zien toen ze zich omdraaide om haar bestelling te betalen, was Charley tot dezelfde conclusie gekomen. ‘Eigenaardig.’ Hij bleef het gevleugelde duo gadeslaan.

‘Hoezo?’

Hij lachte zijn witte tanden bloot. ‘Floyd en Gladys blijven hier meestal rondhangen tot ik ze wat lekkers geef – tenzij een andere missie voorgaat.’

Zonder haar de kans te geven meer vragen te stellen, reikte hij haar de bestelling aan. ‘Geniet ervan.’

‘Altijd.’ Ze overhandigde hem de bankbiljetten.

‘Ik zal wisselgeld pakken.’

Ze wuifde het weg. ‘Dat bedrag is te klein om over in te zitten. Maar je zou niet hoeven wisselen als je een pinautomaat had.’ Ze tikte op het bordje met *alleen contant geld* op het loket.

‘Waarom zou je een simpele transactie moeilijk maken met computers en versleuteling en cloudtechnologie? Mensen hebben tegenwoordig de neiging om de dingen ingewikkelder te maken dan ze hoeven te zijn. Als ik aan een cloud denk, dan wil ik die tekenen.’ Hij gebaarde naar het uitspaniel, waar donzige witte wolken en een blauwe lucht verschenen door de mist.

‘Ik zou niet anders verwachten van een kunstenaar.’ Holly snoof het geurige aroma op dat uit de zak opsteeg.

‘Aha, maar we zijn allemaal geboren kunstenaars. De uitdaging, zoals Picasso zei, is om kunstenaar te blijven als je volwassen bent.’

‘Maar niet iedereen heeft jouw talent met een penseel.’

‘Maar we kunnen allemaal kijken met de ogen van een kunstenaar als we vooroordelen achter ons laten, ons openstellen voor mogelijkheden, luisteren met ons hart – en een grote stap zetten in geloof.’ Charley grinnikte. ‘Alsjeblieft, mijn gedachte voor vandaag. Geniet van de taco’s.’

Holly stond haar plaats in de rij af aan een stelletje dat hand in hand stond en liep met lichtere stap door naar haar auto. Zoals gewoonlijk was ze opgevrolijkt door haar korte bezoek aan Charley. Hij gaf voedsel voor de geest en voor de maag.

Maar ze was niets te weten gekomen over Steven Roark.

Hoewel de tacobakker buitensporig veel scheen te weten over de inwoners van Hope Harbor, sierde hem zijn discretie.

Dus als ze meer over de achtergrond van de visser wilde weten, moest ze een andere bron zoeken.

Maar eerst moest ze vaststellen waarom ze er zo op gebrand was info los te krijgen over een man die nog geen uur geleden een vreemde voor haar was.

Bij het portier van haar Civic draaide ze zich om naar de jacht-haven. Stevens boot was te ver weg om te onderscheiden – maar de twee zeemeeuwen bleven cirkelen in hun wachtpatroon boven een vaartuig in de buurt van het zijne.

Ondanks Charleys inschatting dat de visser een aardige man was, durfde zij er iets onder te verwedden dat hij al besloten had niet bij te dragen aan het evenement van Helpende Handen.

Jammer. Een vistochtje met zijn boot kon een hoog bedrag binnenhalen op de veiling.

Ze rammelde met haar sleutels, hield haar hoofd schuin en keek naar de zeemeeuwen.

Als ze zich weer buiten haar comfortzone wilde wagen – een grote stap zetten in geloof, zoals Charley het had uitgedrukt – kon ze Roark natuurlijk altijd nog een bezoek brengen en nog een keer een beroep op hem doen. Ze geloofde tenslotte met hart en ziel in de zaak.

Maar dat zou niet je enige motief zijn om terug te keren, Holly.

Op die vermaning uit haar onderbewuste rukte ze het portier open en stapte in.

Best. Ze kon de waarheid toegeven.

Haar redenen om terug te gaan – als ze besloot naar haar ingeving te handelen – zouden niet geheel onzelfzuchtig zijn.

Want ondanks zijn intimiderende persoonlijkheid – ondanks het gevoel dat het veiliger zou zijn om met een grote boog om

hem heen te lopen... was Steven Roark de meest intrigerende man die ze ooit had ontmoet.

En ze wilde hem weer zien.